

«Η κατάφαση της Ανάστασης στη ζωή του Χριστιανού»: Συζήτηση στο «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...»

/ [Ενορίες](#)

Είναι άλλο πράγμα να μάθει ο άνθρωπος να συμβιβάζεται με τον θάνατο και είναι άλλο πράγμα να μάθει να αναμετρείται με τον θάνατο. Δεν είναι απλά και μόνο λέξεις διαφορετικές, αλλά είναι φορτισμένες με στάσεις ζωής. Ο πιστός αναμετρείται, και αναμετρείται εκ του ασφαλούς γιατί είναι εκ προοιμίου νικητής.

Εκδήλωση, στο πλαίσιο της σειράς «Ελεύθεροι διάλογοι», του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...», του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, πραγματοποιήθηκε την Παρασκευή 1 Νοεμβρίου, στο Πνευματικό Κέντρο του Ναού.

Ο Αρχιμανδρίτης π. Μάρκελλος Καμπάνης, της Ιεράς Μητροπόλεως Ιλίου, Αχαρνών

και Πετρούπολεως, φιλοξένησε τον Πρεσβύτερο π. Ηλία-Συμεών Λαουλάκο, της Ιεράς Μητροπόλεως Κηφισίας, Αμαρουσίου, Ωρωπού και Μαραθώνος και την κα Χρυσάνθη Γεωργιάδου, Ψυχολόγο – Εκδότρια “Sophrosyna”, σε μία συζήτηση με θέμα: «Η κατάφαση της Ανάστασης στη ζωή του Χριστιανού».

Η συζήτηση πραγματοποιήθηκε με αφορμή το βιβλίο «Ανάσταση» που συνέγραψε η κα Γεωργιάδου, εμπνευσμένο από προσωπικά βιώματα της συγγραφέως, αναφορικά με την σύγκρουση που έχει ένας χριστιανός με τον εαυτό του, όταν του παρουσιάζεται μία σοβαρή ασθένεια, με την αγωνία, τον φόβο και τα χειρότερα σενάρια που εκτιμά ότι θα συμβούν και τις ανάλογες επιπτώσεις για την οικογένεια του.

Η σύγκρουση αυτή, στην οποία αναφέρθηκε η συγγραφέας, έχει να κάνει από τη μία πλευρά με την ταραχή και τον γογγυσμό, και από την άλλη με την πίστη στην Ανάσταση.

Και η προσπάθεια της ήταν μέσα από το βιβλίο να καταγράψει τις δικές της φοβίες, για να εκφράσει την αγωνία και την πνευματική σύγκρουση με τον εαυτό της, δεδομένου ότι πολλοί άνθρωποι ταυτίζονται με αυτήν την κατάσταση.

Ο π. Ηλίας επεσήμανε ότι το πρόβλημα σε αυτές τις καταστάσεις είναι ότι έχουμε μία δυσκολία στο να δούμε την Εκκλησία ως Σώμα Χριστού, δηλαδή ως κάτι το

οποίο δεν έχει τέλος.

«Όλοι παγιδευόμαστε σε ένα τέλος και προσπαθούμε να παρηγορήσουμε το φόβο του τέλους. Το ότι σήμερα στην Εκκλησία έχουμε χάσει αυτήν την αίσθηση του «πάντοτε», δείχνει ότι υπάρχει πρόβλημα κατήχησης.»

Όπως τόνισε ο π. Ηλίας, πολύ σημαντικό μέρος των εκκλησιαζομένων, δεν πιστεύει σε αυτό που η Εκκλησία λέει «Ανάσταση». Όλοι πιστεύουν στις ψυχές που θα ζήσουν αιώνια και θεωρούν ότι το σώμα είναι κάτι κατώτερο, δεν είναι ο άνθρωπος, ενώ η Εκκλησία μιλάει για ανάσταση νεκρών.

Την ώρα μάλιστα, που θα έπρεπε να είμαστε και να μας θεωρούν και να μας αναγνωρίζουν όλοι, ως τους πιο δυναμικούς υλιστές, πιστεύοντας ότι η ύλη θεώνεται.

Αναφέροντας ως παράδειγμα τα ιμάτια του Χριστού στην Μεταμόρφωση που μεταμορφώθηκαν, όπως επίσης και αυτό που εκφράζει κάθε ορθόδοξη εικόνα, δηλαδή μία μεταμορφωμένη ύλη. Το σαρκικό φρόνημα είναι αυτό που εμποδίζει τον άνθρωπο να ζήσει και να κατανοήσει το Ευαγγέλιο, και όχι η σάρκα από μόνη της.

Παρατηρεί κανείς ότι κατά κανόνα οι άνθρωποι, και εκείνοι που είναι μέσα στην Εκκλησία, αντιλαμβάνονται τον θάνατο ως τιμωρία από το Θεό. «Μπορεί να μην

μπορούμε να αντέξουμε εμείς τον βιολογικό αποχωρισμό του αγαπημένου προσώπου. Αυτό δεν συνεπάγεται τιμωρία για το νεκρό. Το ότι το αντιλαμβανόμαστε ως τιμωρία σημαίνει ότι δεν πιστεύουμε στην ανάσταση.»

Όπως είπε ο π. Ηλίας, ο τρόπος που μούνται οι πιστοί στα συγκλονιστικά πράγματα που άνοιξε η σάρκωση του Λόγου, είναι προβληματικός ως προς την κατήχηση.

Όταν λοιπόν ένας άνθρωπος δεν έχει μνηθεί στην ουσία του γεγονότος και δεν έχει καταλάβει γιατί να γίνει χριστιανός, δηλαδή ότι γίνεται για να απολαύσει την υπέρβαση του θανάτου, τότε βλέπουμε φόβο, ανασφάλεια, ολιγοπιστία.

Η ελπίδα, παρατήρησε ο π. Μάρκελλος, είναι παράγωγο της σχέσης, της καθημερινότητας, με το πρόσωπο του Χριστού, των αγίων, τις Γραφές. Δεν έρχεται η ελπίδα από μόνη της, είναι δώρο του Θεού αλλά δίδεται όταν ο

άνθρωπος το ζητήσει.

Οι άνθρωποι, τόνισε ο π. Ηλίας στη συνέχεια της συζήτησης, προσέρχονται στην Εκκλησία από τους φόβους τους για το θάνατο, την αρρώστια, την αποτυχία.

«Το πρόβλημα είναι ότι τους αφήνουμε να είναι μέσα στην Εκκλησία με τους φόβους τους, δεν τους ελευθερώνουμε από αυτούς. Αν δεν μυήσεις τον άνθρωπο να σχετιστεί, να αγαπήσει, να ερωτευθεί το Νυμφίο Χριστό, δεν μπορεί να ξεφύγει από τους φόβους του.»

Στο κλείσιμο της συνάντησης, επισημάνθηκε ιδιαίτερα ότι ο άνθρωπος δεν έχει συνειδητοποιήσει τι κοσμογονία συνέβη από τη σάρκωση του Λόγου και μετά, ότι ο ίδιος μεταμορφώθηκε σε κάτι άλλο και απέκτησε δεδομένα που δεν τα είχε. Ο Χριστός, σαρκούμενος, δεν επισκευάζει τον άνθρωπο, αλλά στην πραγματικότητα τον αναδημιουργεί.

Κι όπως τονίστηκε:

«Είναι άλλο πράγμα να μάθει ο άνθρωπος να συμβιβάζεται με τον θάνατο και είναι άλλο πράγμα να μάθει να αναμετριέται με τον θάνατο. Δεν είναι απλά και μόνο λέξεις διαφορετικές, αλλά είναι φορτισμένες με στάσεις ζωής.

Ο πιστός αναμετριέται, και αναμετριέται εκ του ασφαλούς γιατί είναι εκ προοιμίου νικητής. Εκείνος που δεν πιστεύει στον Χριστό, που δεν νιώθει την Ανάσταση, που δεν την τρώει την Ανάσταση, αναγκαστικά δεν έχει καμία άλλη επιλογή από το να συμβιβαστεί με τον θάνατο

.»

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι. Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς